

Hvilket haf! — millioner sorter
 Fylla bälén, djup och wid;
 Fåfångans champagn i strid
 Med det tunga lättjans porter;
 Cyprisgoßens ljufligt Franskt;
 Sin lifbr på suckars slägtar:
 Wånskapens constantia-nektar:
 Hymeneens bittert Spanst.

Hur det skrikes jemt på mera,
 Smuttas, bytes, göres wal!
 Några swälja stor pokal;
 Andra pimpla små, men flera.
 Eget glas får ofta stå,
 Och på grannens tages miste;
 Ingen komma will den siste,
 Ingen will den förste gå.

Dären der i blinken tömmer
 Sitt till rågen fulla mått,
 Då en wis med mindre lott
 Något för en morgon gömmer.
 Grålen finner laget torrt,
 Eror ej bälén wärd att pröfwas;
 Misantropen, rädd att döfwas,
 Läter ångan dunsta bort.

Höga konst, att weta njuta!
 Med en oafstättlig först,
 När man smakat bågarn först,
 Huru swårt att sedan luta!
 O! då nöjets öfwerliff
 Allstrat tomhet och förslappning,
 Stå du, bringad till förknappning,
 I hwar droppa suga gift.

Döblige, så drick — men sällan
 Rusa dig af bäléns saft;
 När du saluar nöjets kraft,
 Tröstar sådugt wisdomskållan.
 Rörda ej hwar dag kalas,
 Wåni dig och att nölter wara,
 Och i kottnen ännu spara
 Socker för ditt affkedsglas!

Säljes i Björnshäls Bolhandel i Stockholm.

Uppsala, tryckt hos Em. Bruzelius, 1827.

Lifwets Bål.

Hör min wån, det är ej åt
 Lifwets glfna bana flandra,
 Du och jag, på denna stråt,
 Måste gå som alla andra.
 Kom! — och under det wi wandra,
 Drickom mellan skratt och gråt.

Warnets allbrasbrsta låt
 Är ju till att sorgligt qulda?
 Twättadt, lindadt och i ståt
 Döpt: en bål utmed dess sida
 Skapar Gaddrarne så blida,
 Quåfwer den nysöddes gråt.

I dess barndoms glada stråt
 Orhet, ras, jemt slitna pjåror:
 Aldrig hel och alltid wåt —
 Kjel hos mormor — snås af hårer,
 Utas mamma ris och låror:
 Tröst och dricka efteråt.

Yngling! älskare af ståt,
 Grann — på alla lifwets nöjen
 Lffras lånt och egen plåt,
 Ständigt let och idel löjen,
 Fullt med wänner — wänner dröjen;
 Winet går ej hastigt år! —

Stadgad man — med mycket påt
 I sin syhla stundom dwäljes,
 Lagom mån om egen båt,
 För riksskeppet grufstigt qualjes —
 Allmänt nit för enskilt wäljes —
 Punschens starkt — tomt efteråt.

Uppå Politikens stråt
Trängs af stötar allt för många;
Rantrar någons lilla båt,
Promt är wänskapen förgången,
Dch cession blir aftonsången —
Ett glas win knappt efteråt.

Alla komma intet åt
Utaf godset undansticka,
Äga knappt en flistrad plåt
Till sitt win i hwarje wecka —
Harm och brist — mest brist på dricka
Wälla snart begravningsståt.

Bort, o werld, med all din låt!!!
Hwer grafwen Kolen Kriker —
Mull på listans bronze och plåt —
Ingen detta undanwiker.
Sen processen hemåt fiker
För att dricka efteråt.

Om man noga skådar åt
Uti alla lifwets listen,
Är ju sådan werldens stråt:
Wid wår dopstål, wåra giften,
Politik, cession och griften
Dricks ju, har man blott en plåt?

Nu, min wän, hwad är det åt
Hwer lifwets tyngd att flaga?
Wandra nöjd på werldens stråt!
Den kan hwar och en behaga,
Som ett måttligt glas wet taga,
Glad förut och efteråt.

Werldsfållaren.

En fållare fins, mina wänner!
Så stor, att jag maken ej känner;
Dch jord är det namnet den bär.
Man der inga gäster förglömmar;
Ly Ödet i bågaren tömmer,
Dch Tiden är bågaren der.

Hwad werlden med denna gör under!
Ly ömsom han ger sina funder
Win, watten och galla deri.
Det win, han i går låtit flyta,
I dag han till watten skall byta:
I morgon det galla kan bli.

Försigtiga gäster ej dricka
På en gång i botten, men blicka
Förut uti bågaren ner.
Dch blinkar der win, o hwad lycka!
Då dricka de hastigt och tycka
Sig aldrig bli törstiga mer.

När Ödet, till lindring i qualen,
Med winet will fylla pokalen,
I wänners förtroliga lag:
Om watten i morgon ej drömmen,
Dch gårdagens galla förglömmen,
Dch dricken ert win för i dag.

Nöjets Bål.

Under dans af yra stunder
Dch wid lyftna geniens sång,
Bryggde mor Natur en gång
Nöjets bål, ett bålars under;
Drack så hela werldens stål,
Köpte: „Söner, dricken alle!
Ewig er begäret fälle
Till en ewig nöjets bål!